

»BOG JE ZATOČIŠČE TISTIH, KI NIMAJO DRUGEGA ZATOČIŠČA!«

(Babo so po zavitem stopnišču pripeljali do zasebne sobe, ki je bila v pritličju, saj je vztrajal, da bo podelil daršan tisočim slednikom, ki so se zbrali na ta posebni dan (Gurupurnima). Pred tem je bil zaradi cerebralne tromboze (ali tuberkuloznega meningitisa?) osem dni v postelji, od sobote 29. junija zjutraj do 6. julija 1963 zvečer.

Njegova leva roka, noga in oko so bili popačeni, rahlo hroma je bila tudi desna roka, ni mogel razločno govoriti in obraz mu je trzal. Posadili so ga na srebrn stol v sobi za molitev in njegovo roko in nogo namestili v pravilno lego. Takoj zatem je podal naslednje sporočilo, ki so ga raztolmačili in posredovali prisotnim.)

»To ni Svamijeva bolezen, to je bolezen, ki jo je Svami prevzel nase, da bi nekoga rešil. Svami ni bolan in nikoli ne bo zbolel. Vsi morate biti srečni, samo to bo osrečilo Svamija. Če vi trpite, Svami ne more biti srečen. Vaša blaženost je Svamijeva hrana.«

(Nato je Baba pomignil Kasturiju, naj spregovori zbranim. Po Kasturijevem kratkem govoru je želel, da mu približajo mikrofon. Vprašal je: "Vinipisthundhaa?" (Ali me slišite?) Toda kljub temu, da je vprašanje znova in znova ponovil, je bil njegov glas tako nerazločen, da ga nihče ni razumel. Nato je s kretnjo pokazal, da želi vodo. Ko so mu jo prinesli, jo je s tresočo desno roko poškopil po ohromeli levi roki in nogi. Z desno roko je nato potresel levico in takoj zatem z obema rokama potresel levo nogo. Ta dotik je zadostoval za njeno ozdravitev. Bolezen je v trenutku izginila! Spregovoril je! S svojim starim melodičnim glasom!)

Bog je zatočišče tistih, ki nimajo drugega zatočišča! Prav zato sem nase prevzel bolezen, ki naj bi doletela nemočnega slednika. Moral bi trpeti to strašno bolezen in poleg nje še štiri srčne napade. Tega ne bi preživel. Zato sem ga rešil v skladu s svojim poslanstvom, da zaščitim vse slednike. Seveda to ni prvič, da sem nase prevzel bolezen osebe, ki sem jo želel rešiti. Tudi v prejšnjem utelešenju v Širdiju sem imel to nalogo. Trpljenje, ki ste ga videli, bi bilo za slednika preveliko, zato sem ga rešil tako, da sem trpljenje prevzel nase. To je moja igra; moja narava. To je del naloge, zaradi katere sem prišel in ta naloga je, da zaščitim slednike.

Tisti, ki so bili prejšnji teden v moji bližini, so me prosili, naj jim povem ime osebe, ki sem jo rešil. Rekel sem, da bi bili potem jezni nanjo. »Svami je moral zaradi te ene osebe prestati toliko bolečin,« bi dejali. Na to so odgovorili, da bi tej osebi izkazali spoštovanje zaradi izjemne predanosti, ki je pripravila Svamija do tega, da ji je v soboto zjutraj prihitel na pomoč.

Nekateri ljudje so me celo spraševali, če je bila to ta ali tista oseba, naštevajoč imena tistih, ki so bili paralizirani, še posebej na levi strani. To je še bolj nesmiselno, zakaj ko jaz obvarujem osebo, jo obvarujem popolnoma. Ne čakam, da najprej dobi bolezen in ne pustim nekaj boleznih v njej, da bi osebo lahko kasneje prepoznali. Vse to se mi zdi nadvse smešno, vsa ta vaša ugibanja in domneve.

Tudi v Širdiju so bili (sledniki) Dhadha Saheb, Nandharaam in Balawanth vsi rešeni na ta način. Na primer, Balawanthu je bilo namenjeno, da dobi kugo, a okužba mu je bila odvzeta in njegovo življenje rešeno.

Verjetno pa je bilo to najdaljše obdobje, ko sem pustil slednike, da so se čudili in bili zaskrbljeni. Vzrok tega so srčne kapi, ki naj bi slednika zadele kasneje. Obvarovati sem ga moral tudi pred njimi.

ŠIVA-ŠAKTI

Obstaja pa še en vzrok, zakaj ste morali vse to opazovati kar osem dni. Povedal vam bom zakaj. To pomeni, da vam moram povedati nekaj o sebi, česar do sedaj še nisem razkril. Nekaj kar sem skrival zadnjih 37 let. Napočil je čas, da to razkrijem. To je poseben dan in povedal vam bom, zakaj.

Vsi poznate mojo besede, ki sem jih izgovoril na dan, ko sem se odločil, da vam razkrijem svojo identiteto, poslanstvo in prihod. Takrat sem rekel, da pripadam rodu Aapasthamba Suthre (Apasthambove svete knjige; po indijski tradiciji ima vsaka družina svojo sveto knjigo) in Bharadhvadža Gothre (svetnika Bharadhvadže; po indijski tradiciji ima vsaka družina tudi svojega svetnika). Bharadhvadža je bil velik modrec, ki je preučeval Vede celih sto let. Ko je odkril, da so Vede neskončne, je začel s pokoro, da bi si prislužil podaljšanje življenja. Boga Indra mu je dvakrat podaljšal življenje, vsakič za sto let. Toda tudi potem ni mogel dokončno doumeti Ved, zato je prosil Indro še za sto let življenja. Indra mu je pokazal tri veličastne gorske verige in rekel: *»Kar si se naučil v treh stoletjih predstavlja le tri prgišča teh velikih gorovji, ki so Vede. Odpovej se nameri, da bi dognal Vede, namesto tega raje opravi žrtveni obred, ki te ga bom naučil. Ta ti bo podaril cel in poln sadež vedskega znanja.«*

ŽRTVENI OBRED MODRECA BHARADHVADŽE

Bharadhvadža se je odločil, da bo opravil obred in Indra ga je naučil, kako naj to stori. Vse je bilo pripravljeno, toda modrec si je želel, da bi obred vodila, nadzirala in blagoslovila božanska mati, Šakti. Odpravil se je na goro Kailaš, vendar ni prišel ob pravem času in njegovi prošnji ni bilo ugodeno. Šiva in Šakti sta bila namreč zatopljena v tekmovanje v plesu, ki naj bi pokazalo, kdo lahko pleše dlje. Tako je minilo osem dni preden je Šakti opazila, da nekdo stoji na mrazu. Nasmehnila se je in nadaljevala s plesom. Modrec si je nasmeh napačno razložil, češ, da ga je Šakti namenoma in cinično spregledala, in zato se je odpravil s Kailaša.

Nenadoma je osupel ugotovil, da so njegovi leva roka, noga in oko prizadeti in paralizirani. Šiva je videl, kako je modrec padel. Šel je do njega in ga potolažil. Povedal je, da je Šakti res blagoslovila njega in njegovo obredno daritev. Nato ga je prerodil in pozdravil tako, da ga je poškopil z vodo iz svoje sklede (kamandalu). Oba, Šiva in Šakti, sta modrecu obljubila, da se bosta udeležila njegovega žrtvenega obreda.

VSE PRETEKLE OBLJUBE SO SE URESNIČILE Z ENIM SAMIM DOGODKOM

Ob koncu obreda sta bila Šiva in Šakti tako zadovoljna, da sta modrecu dala še več obljub. Šiva je dejal, da bosta prevzela človeško obliko in se trikrat rodila v Bharadhvadžovi rodovini: prvič sam Šiva kot Širdi Sai Baba, drugič Šiva in Šakti skupaj v Putaparthiju kot Sathya Sai Baba in nazadnje še sama Šakti kot Prema Sai Baba.

Nato se je Šiva spomnil bolezn, ki je osmi dan čakanja v mrazu in snegu nenadoma doletela Bharadhvadžo na gori Kailaš. Zagotovil mu je: *»V opravičilo, ker se osem dni na Kailašu ni zmenila zate, bo Šakti osem dni paralizirana, ko se bova skupaj utelesila kot Sathya Sai. Na osmi dan jo bom ozdravil vseh znakov bolezn tako, da jo bom poškopil z vodo, prav tako kot sem na Kailašu pozdravil tebe.«*

Danes, ravnokar, ste bili priče izpolnitve dane obljube. Bolezen in ozdravitev sta se morali zgoditi. Obljuba, dana še v dobi thretha se je morala izpolniti. Zdaj vam lahko zaupam, da je bil ubogi in zapuščeni slednik, katerega naj bi zadela kap, ki sem jo prevzel nase, le prikladna priložnost, ki sem jo izkoristil. Veste, lokomotiva ni narejena, da bi vlekla en sam vagon. Počakati mora na več vagonov in šele nato jo spravijo v tek. Prav tako je bilo bolezen potrebno preživeti, slednika obvarovati, obljubo izpolniti, skrivnost razjasniti. Božanskost je

bila s tem velikim čudežem jasneje naznanjena. Vse to se je izpolnilo z enim samim dogodkom.

Naj vam povem še nekaj! Nič ne more preprečiti ali ustaviti dela tega avatarja. Ko sem bil v teh dneh v svojih prostorih, so nekateri ljudje govorili neumnosti, kot na primer: »*Konec je s Sai Babo.*« S svojimi besedami so mnoge, ki so nameravali priti v Putaparthi odvrnili od namere! Nekateri so trdili, da sem v stanju blaženosti (samadhi), kakor da sem duhovni aspirant! Nekateri so se bali, da sem žrtev črne magije, kot da bi lahko karkoli vplivalo name! Slava tega avatarja bo iz dneva v dan naraščala.

Nekoč, ko je majhen deček (Krišna) visoko privzdignil hrib Govardhano, so pastirice in pastirji spoznali, da je Krišna Bog. Zdaj, v današnjem času, ne bo privzdignjena ena gora temveč cela gorska veriga, boste videli! Bodite potrpežljivi in imejte vero. Jutri zjutraj bom blagoslovil vsakega izmed vas z dotikom stopal, česar v teh dneh niste bili deležni.

Prasanthi Nilayam, Gurujev praznik, 6. julij 1963

(Naslednjega dne je imel Sai Baba še en govor, v katerem se je še enkrat ozrl na dogodke iz prejšnjega dne.)

ZAŠČITA SLEDNIKOV

Ko sem včeraj prišel v dvorano, sem opazil vaše hudo trpljenje. Naprtili ste si ga, ker ste me poistovetili s tem telesom, ki je bilo hudo bolno. Če bi poznali mojo resnico, ne bi bili žalostni. Pravzaprav bi bilo dovolj, če bi poznali svojo resnico. Bolezen je prišla in odšla, vseskozi sem bil jaz njen gospodar. Ko je nekega dne dosegla svoj višek, sem jo opazoval in jo usmeril k izvršitvi svoje naloge. Zakaj, če sem jo vzel nase, moram dopustiti, da dokonča svojo nalogo.

Ko sem bil bolan, je krožilo mnogo nesmiselnih zgodbic. Nekateri so se bali, da sem na nedavnem potovanju na jug postal žrtev črne magije, kar naj bi povzročilo paralizo. Naj vam povem, da name zlo nima nobenega vpliva. Nič mi ne more škodovati. Jaz sem gospodar, vsemogočna Šakti. Spet drugi so govorili, da sem bil v stanju tišine (*mouna*) ali jogijskega zamaknjenja (*samadhi*). Zakaj bi se moral zaobljubiti tišini? Kako naj izpeljem svojo nalogo, da vas preoblikujem in vam pomagam spoznati bistvo življenja, če bi bil tiho? In zakaj bi iskal *samadhi*, jaz, ki sem samo utelešenje blaženosti, utelešenje ljubezni? Kdor prisluhne tem govoricam je omahljiv dvomljivec in neveden šušmar. Pravi slednik bo ovrigel vse te vesti. Za tu prisotne slednike je bilo teh osem dni obdobje intenzivne duhovne discipline (*thapasa*). V mislih niso imeli ničesar drugega kot le Svamija.

MISLITI O SEBI NIZKO ALI POVPREČNO JE PRAV TAKO SEBIČNOST

Nekoč se je tudi Krišna pretvarjal, da ima glavobol; hud, neznosen glavobol. Svojo vlogo je odigral prav tako resnično, kakor sem jaz svojo prejšnji teden. Okrog glave si je ovil tople obveze in se kar naprej premetaval na postelji. Njegove oči so bile rdeče in očitno je bilo, da hudo trpi. Tudi njegov obraz je bil zatečen in bled. Rukmini, Sathyabhama in ostale kraljice so mu hitele prinašati vse vrste zdravil in blažil, a nič ni pomagalo. Končno so za nasvet vprašali modreca Naradho. Ta je odšel k samem Krišni, da bi povprašal katero zdravilo bi mu pomagalo. Krišna mu je naročil, naj mu prinese – uganite kaj - prah s stopal resničnega slednika! Naradha se je nemudoma odpravil do znamenitih Božjih čistilcev, a ti so bili preponižni, da bi ponudili prah svojih stopal za Gospodovo zdravilo!

Tudi to je neke vrste sebičnost: »*Jaz sem slab, manjvreden, majhen, nekoristen, ubog, grešen, podrejen.*« To je sebičnost. Kajti, ko ego izgine, se ne počutiš ne podrejenega, ne nadrejenega.

Nihče ni bil pripravljen dati prahu, ki ga je želel Gospod. So dejali, da so preveč nevredni. Naradha se je razočaran vrnil k bolniški postelji. Krišna ga je vprašal: »Si poskusil v Brindhavanu, kjer živijo pastirice (*gopike*)?« Kraljice so se smejale predlogu in celo Naradha je osuplo vprašal: »Kaj pa one vedo o predanosti?« Toda vseeno je pohitel še tja.

DELUJ V SKLADU Z VIŠJO MODROSTJO

Ko so gopike slišale, da je Krišna bolan in da bi ga prah z njihovih stopal morda pozdravil, so brez oklevanja postrgale pepel s svojih stopal in ga nasule v Naradhove dlani. In še preden se je Naradha vrnil v Krišnovo mesto Dvarako, je Krišnov glavobol izginil. To je bila le petdnevna drama, katere nauk je bil, da je tudi podcenjevanje samega sebe sebičnost in da morajo vsi sledniki brez pomisleka ubogati Božji ukaz.

Ko sem dejal, da sem nase prevzel bolezen, ki je bila usojena nekemu, ki je ne bi mogel prenesti ali preživeti, ste mnogi izmed vas pomislili: »Zakaj Svami zavoljo ene same osebe toliko ljudi pahne v trpljenje?« Ali ni Rama odšel v izgnanstvo kljub temu, da je jokala cela Ayodhya (Ramova prestolnica)? Izvršiti moram svojo dolžnost varovanja slednikov, prav tako moram izpolniti dolžnost, povezano z boleznijo. Kljub Indrovi moči bi Krišna lahko preprečil deževje, toda Indra je moral opraviti svojo dolžnost. Ko je dvignil goro Govardhanagiri, da bi zaščitil krave in pastirje pred nevihto, je Krišna jasno pokazal svojo božanskost!

Enaka božanska igra se je dogodila tudi v tem primeru: izkoristil sem priložnost in dvomljivemu svetu prikazal božanskost, ki prebiva v tem (Saijevem) človeškem telesu. Včeraj sem vam povedal, da je bil tudi ta srečni slednik le orodje za izvršitev obljube, ki je bila v preteklosti dana modrecu Bharadhvadži. Služil je razodetju moje resnične narave vsem vam. Neizmerno srečo imate, da ste bili na sveti gurujev praznik priče veličastnemu dokazu moje božanskosti.

DEJANJA VIŠJEGA REDA VODIJO K MODROSTI

Resnica (*sathya*) ne obstaja brez dobrote (*sivam*), in ni dobrote brez lepote (*sundharam*). Samo resnica lahko podeli srečo in zadovoljstvo (*mangalam*) in le sreča in zadovoljstvo sta prava lepota. Resnica je lepota, radost je lepota. Nevednost in trpljenje sta grda, ker sta nenaravna.

Razum, podzavest in srce so tri središča posameznika, kjer se nahajajo modrost, delovanje in predanost. Luč resnice bo osvetlila dobroto. Opravljajte dejanja, ki jih potrdi višja modrost in ne tista, ki jih rodi nevednost. Potem bodo vsa vaša dejanja dobra. Izkušnja te dobrote je lepota, saj podeljuje resnično blaženost. To je moja resničnost. Zato se moj življenjepis imenuje »Resnica dobrota lepota« (*Sathyam Sivam Sundharam*).

Naj vaša dejanja izvirajo iz spoznanja, da je vse eno. Naj bodo vaša dejanja prepojena s predanostjo, oziroma s ponižnostjo, ljubeznijo, sočutjem in nenasiljem. Naj bo vaša predanost polna modrosti, drugače bo lahka kot balon, ki ga s seboj odnese še tako rahel veter ali nenadna sapa.

KAKO SE KAŽE PREDANOST BOGU?

Samo znanje bo izsušilo srce, predanost pa ga bo naredila mehkega od sočutja. Karma zaposli roke in tako posveti vsako minuto, ki jo morate preživeti na svetu. Zato predanost opisujejo kot bližino ali občutenje Božje prisotnosti, okušanje Božje sladkosti. Hrepenenje po Božji bližini vas žene na romanja in vas pripravi do tega, da gradite in obnavljate svetišča in jih

posvečujete. Šestnajst načinov čaščenja Boga poteši um, ki si želi osebnega stika z Najvišjim. Vse to so dejanja višjega reda, ki vodijo k modrosti.

Najprej začnete z mislijo: »Jaz sem v svetlobi.« Nato vas prežame občutek: »Svetloba je v meni.« To pa vodi v prepričanje: »Jaz sem svetloba.« To je najvišja modrost. Vidite sebe v vseh, ljubite vse, kakor ljubite samega sebe. Pes, ki je ujet v sobi, kjer so vse stene obložene z ogledali, v njih ne vidi samega sebe, temveč nasprotnike, druge pse, na katere laja. Tako samega sebe utruji z zaganjanjem v odseve in ker tudi odsevi skačejo vanj, zblazni od besa. Ko pa moder človek sebe vidi vsepovsod, je miren in srečen, da je okoli njega toliko podob njega samega. Tega odnosa se morate naučiti in ga osvojiti ter osvoboditi se nepotrebnih skrbi.

Prasanthi Nilayam, 7. julij 1963